

Tanke, at den nedarvede Form, hvorunder Ægteskab hidtil er indgaaet, ikke længere kan finde Sted her, men fremtidig kun kan finde Sted i Grønland.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (*J. C. Christensen*): Medens jeg har siddet og hørt paa de mange Talere, som have haft Ordet under denne Forhandling, har jeg særlig spejdet efter, om nogen var i Stand til at paavise et eneste Punkt, hvor Kirkens Interesser krænkedes ved dette Lovforslag, men jeg har ikke opdaget, at nogen Taler har kunnet paavise et eneste Punkt i Lovforslaget, hvor virkelig Kirkens Interesser krænkes. Jeg mente ogsaa forud, at det ikke vilde kunne ske, thi dette Lovforslag har, før det kom i denne Sal, ja, overhovedet før det kom i Rigsdagen, været drøftet i kirkelige Kredse. Det har været forelagt Landets Biskopper, og disse have erklæret, at hvis Lovgivningsmagten vilde indføre almindeligt borgerligt Ægteskab, kunde Kirken ikke indvende noget derimod, der er fra Kirkens Side ingen Indvending at gøre mod Lovforslaget, — og der har jo i Virkeligheden heller ikke fra saadan Side været gjort nogen Indvending under denne Forhandling. Ja, en af Biskopperne har end yderligere udtalt, at om Staten kunde være tjent med at faa sine Krav tilfredsstillede ved en anden Løsning end den her foreslaaede, saa mener han dog, at en dybere Betragtning af Sagen — jeg citerer hans Ord — vil føre til, at man af kirkelige Hensyn maa ønske almindeligt borgerligt Ægteskab, saaledes at det stilles frit for de paagældende, om de tillige ønske dette Ægteskab kirkelig indviet. „Der vil herved allerede vindes dette“ — siger Biskoppen — „at Kristne faa indprentet Reformatorenes grundkristelige Betragtning, at Ægtevielsen ikke er en Indvielse til (eller Stiftelse af) Ægteskabet, men en Indvielse, Helligelse af Ægteskabet, af den indbyrdes Overenskomst, hvorved de to: paa lovlig Maade have givet hinanden deres Ægteskabs Tro.“ Den Biskop, som altsaa udtaler sig saaledes og siger, at netop ved en dybere Betragtning vil man komme til af kirkelige Hensyn at ønske almindeligt borgerligt Ægteskab, det er Biskop Rørdam.

Jeg har, som sagt, ikke under denne Forhandling hørt en eneste Taler paavise noget derimod, og det ventede jeg heller ikke. Derimod har jeg hørt adskillige Beklagelser over, at man nu skal bort fra den gode gamle Sædvane og over til noget nyt. Adskillige have udtalt sig om, at man her vil revolutionere paa en Gang. Det er altsaa ud fra en hel anden Betragtningssmaade, man kommer ind paa slige Udtalelser, end fra kirkelige Synspunkter. Jeg skal nu søge, saa vidt det er mig muligt, at udtale mig om nogle af de faldne Udtalelser.

Det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (Nordby) sagde, at jeg havde udtalt i det andet Ting, at dette Lovforslag ikke var det heldigste. Det har jeg nu ikke sagt. Jeg har i det andet Ting udtalt mig om, at i og for sig, rent ideelt set, kunde jeg ikke betragte det almindelige borgerlige Ægteskab som den mest ønskelige Form for Ægteskabs Indstiftelse, men at Nødvendigheden krævede, at man gik over til denne Form, hvad der er noget ganske andet. Jeg har ogsaa under Forhandlingerne i dette Ting søgt at paavise, at det er en bydende, en tvingende Nødvendighed, vi her staa over for, som ikke lader sig afvise, hvis man da ellers vil Folkekirkens Vel her i Landet. Dernæst udtalte det samme ærede Medlem, at naar det var urimeligt at forlange af Præsterne, at de skulde give deres Velsignelse til saadanne Forbindelser, burde Kultusministeren sørge for, at Præsterne bleve fri for det Tryk, der blev lagt paa dem i deres Egenskab af Statens Embedsmænd, samtidig med at de vare Guds Tjenere. Det er netop det, der sker ved Fremlæggelsen af dette Lovforslag, som den højtærede Justitsminister og jeg her fremkomme med. Jeg kan ikke krænke den bestaaende Lovgivning, og vil det heller ikke, ved at fritage Præsterne for de dem ifølge Lovgivningen paahvilende Pligter. Men jeg kan gøre Forsøg paa at faa Lovgivningen ændret paa dette Punkt, saaledes at Præsterne kunne blive fri derfor, og dette sker ved det Lovforslag, som her forelægges. — Endvidere siger det ærede Medlem, at han kunde tænke sig en Mulighed for Lovforslaget — og det var ogsaa den eneste — den nem-